

ประวัติศูนย์วิจัยและพัฒนาพันธุ์กรรมสัตว์น้ำชุมพร

สืบเนื่องจากความกดอากาศต่ำที่ก่อตัวขึ้นในทะเลอ่าวไทยตอนล่าง และได้ทวีความรุนแรงขึ้น กลายเป็นพายุดีเปรสชัน โดยมีชื่อเรียกว่า “เกย์” มีจุดศูนย์กลางของพายุอยู่ห่างจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ประมาณ 200 กิโลเมตร พายุดังกล่าวมีกำลังแรงขึ้นจนกลายเป็นพายุโซนร้อน โดยจุดศูนย์กลางยังอยู่ห่างจาก จังหวัดชุมพรมาก ต่อมาพายุนี้ได้ทวีความรุนแรงขึ้นจนกลายเป็นพายุไต้ฝุ่น ก่อให้เกิดลมพัดอย่างรุนแรงและ ฝนตกหนักมาก ตั้งแต่เวลาประมาณ 08.30-15.30 น. ของวันที่ 4 พฤศจิกายน 2532 ทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลัน ในท้องที่ อำเภอปะทิว อำเภอท่าแซะ อำเภอเมืองชุมพร และอำเภอสวี บางส่วน ก่อให้เกิดความเสียหายต่อ การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ เรือประมง และหมู่บ้านชาวประมงเป็นอย่างมาก รัฐบาลได้เข้ามาช่วยเหลือผู้ประสบภัย จากพายุเกย์ โดยกำหนดแผนการช่วยเหลือออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. แผนการช่วยเหลือระยะสั้น เช่น การช่วยเหลือพันธุ์สัตว์น้ำ อาหาร และอุปกรณ์การเพาะเลี้ยง การช่วยค้นหาเรือประมง และลูกเรือที่สูญหาย และการจัดหาและฝึกอบรมลูกเรือประมง
2. แผนการช่วยเหลือระยะปานกลาง เช่น การปล่อยปลาเพื่อฟื้นฟูสภาวะการประมง การจัดตั้งฟาร์ม ทะเล การสร้างแนวปะการังเทียม ปรับปรุงสถานีวิจัยชายฝั่ง จัดหาเรือตรวจการประมงขนาดเล็ก
3. แผนการช่วยเหลือระยะยาว เช่น เสนอให้มี พรบ.แรงงานประมง, จัดตั้งศูนย์ควบคุมปฏิบัติการ ประมงทะเล และจัดตั้งสถานีประมงน้ำจืด

ศูนย์วิจัยและพัฒนาพันธุ์กรรมสัตว์น้ำชุมพร เดิมชื่อสถานีประมงน้ำจืดจังหวัดชุมพร เป็นส่วนบริหาร ราชการส่วนกลาง สังกัดศูนย์พัฒนาประมงน้ำจืดสุราษฎร์ธานี กองประมงน้ำจืด กรมประมง ตั้งอยู่ที่ 12/35 บ้านทุ่งหงษ์ หมู่ที่ 8 ตำบลทุ่งคา อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร อยู่ห่างจากตัวจังหวัดชุมพร ประมาณ 21 กิโลเมตร ทำการก่อสร้างเมื่อ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2535 และเปิดทำการเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2537 ใช้ งบประมาณในการก่อสร้าง 24,398,305 บาท มีเนื้อที่ประมาณ 189 ไร่ 2 งาน มีบ่อดิน 27 บ่อ และบ่อ ซีเมนต์ 40 บ่อ ต่อมาเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2545 มีการปรับโครงสร้างของกรมประมงใหม่ ตามการปฏิรูป ระบบราชการของรัฐบาล โดยได้ย้าย ‘หน่วยพันธุ์กรรมสัตว์น้ำสุราษฎร์ธานี’ มาตั้งที่สถานีประมงน้ำจืดจังหวัด ชุมพร แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น ‘ศูนย์วิจัยและทดสอบพันธุ์สัตว์น้ำชุมพร’ สังกัดสถาบันวิจัยและพัฒนาพันธุ์กรรม สัตว์น้ำ กรมประมง เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๕ ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ศูนย์วิจัยและพัฒนา พันธุ์กรรมสัตว์น้ำชุมพร” เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๔ จนถึงปัจจุบัน

ความเป็นมาของศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 บัญญัติให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการอย่างน้อยตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ ประกอบกับได้มีประกาศคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการเรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจัดให้มีข้อมูลข่าวสารของราชการไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบ ณ ที่ทำการของหน่วยงานของรัฐ โดยเรียกสถานที่ที่จัดเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารและให้บริการว่า ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร

ศูนย์ข้อมูลข่าวสารเป็นสถานที่ที่หน่วยงานของรัฐจัดรวบรวมข้อมูลข่าวสารไว้ให้ประชาชนสามารถค้นหาข้อมูลข่าวสารของราชการได้เอง ในเบื้องต้นคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการพิจารณาเห็นว่าเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนหน่วยงานของรัฐทั้งในด้านบุคลากร สถานที่และงบประมาณ จึงกำหนดให้หน่วยงานของรัฐที่ต้องจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารเฉพาะหน่วยงานของรัฐที่เป็นนิติบุคคลเท่านั้น ซึ่งหมายถึงหน่วยงานของรัฐที่เป็นราชการส่วนกลางคือ กรม หน่วยงานเทียบเท่า ราชการส่วนภูมิภาคคือ จังหวัด และราชการส่วนท้องถิ่นคือ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานครและเมืองพัทยา จึงมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องจัดตั้ง ศูนย์ข้อมูลข่าวสาร ตามประกาศ คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ

สำหรับหน่วยงานของราชการส่วนกลางที่ไปตั้งอยู่ในจังหวัดต่างๆ และไม่ขึ้นกับราชการส่วนภูมิภาค เช่น สำนักงานของส่วนราชการ สังกัดกระทรวงการคลัง สำนักงานเขต หรือสำนักงานภาคของหน่วยงานต่างๆ เป็นต้น ต้องจัดตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานขึ้น โดยต้องมีข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 7 และมาตรา 9 เท่าที่หน่วยงานนั้นมีอยู่แสดงไว้ด้วย จากเหตุผลของการประกาศใช้พระราชบัญญัติคือ การให้ประชาชนมีโอกาสอย่างกว้างขวางในการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการต่างๆของรัฐ หลักการและแนวคิดประการหนึ่งก็คือ ต้องให้ประชาชนได้รับความสะดวกในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลข่าวสารตามมาตรา 9 ที่กฎหมายบังคับให้หน่วยงานของรัฐต้องจัดไว้ให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้ เพราะเป็นเรื่องที่ประชาชนควรรู้ ดังนั้น การจัดศูนย์ข้อมูลข่าวสารนั้น การจัดสถานที่ การจัดข้อมูลข่าวสาร วิธีการค้นหา ทั้งจากบัตรดัชนีรายการ/ระบบคอมพิวเตอร์ รวมทั้งการค้นหา หยิบเอกสารตรวจสอบและศึกษา ต้องคำนึงถึงความสะดวกของประชาชนเป็นสำคัญ สามารถค้นหา ศึกษาได้โดยสะดวก มิใช่ต้องคอยสอบถามหรือขอให้เจ้าหน้าที่ช่วยเหลือมากเกินไป อันจะทำให้การตรวจสอบหยุดชะงัก และขาดความเป็นส่วนตัว